

Tipus perillosos

Els detinguts han estat qualificats de perillosos per la policia, tot i que en dues ocasions van arribar a ferir les seues víctimes. Les armes utilitzades eren sempre un coltell, una escopeta de canons retallats i dos revòlvers", escriu un cronista valencià de successos, el qual especifica que el botí per cada robatori oscil·lava entre 15.000 i 200.000 pessetes. És a dir, puntualitzem, una cosa moderada.

Hem arribat al punt en què uns individus armats fins a les dents no han de causar-nos por mentre no deixen darrere seu una reguera de morts o ferits esventrats. L'estirada, l'atracament i fins i tot la violació no són raó suficient per a provocar l'esbombada alarma social, ni tan sols per a posar-ne lloc segur els practicants, més que més si aquests temperen les seues exaccions.

No pense dir que ens hem habituat a viure perillosament. Sona a feixistada i, a més, és mentida. Ningú no s'acostuma al despullament i a la por. Però el fet cert és que al País Valencià s'ha disparat la collita delictiva i resulta increïble com és d'imperceptible la reacció del veïnat i la del mateix govern. Tret, és clar, de les tribunes conservadores que periòdicament s'exclamen enèrgicament, i sovint amb raó. La insegurat ciutadana és de les seues banderes polítiques més preades i és indubtable que està feta unes bragues.

L'esquerra continua sense saber què fer amb aquest problema, ja que amb cada decisió que adopta ho deixa pitjor.

El seu és proposar explicacions sociològiques i psicologistes. Foc d'encenalls.

En realitat, d'aquesta insensibilitat generalitzada només ens distrau la Memòria anual de la Fiscalia General de l'Estat quan ret comptes de la criminalitat i en quantifica els augments, vertaderament espectaculars per aquestes terres en algun dels seus capítols. Però com que el personal no llig la premsa, tampoc no se sobresalta. I per si això encara fóra poc, la víctima sempre és l'altre.

D'aquest clima de meninfotisme i impotència just és salvar la ciutat de Castelló, on sembla que la delinqüència es bat en retirada. Després d'uns anys daurats amb un ajuntament socialista, ha ensopegat amb un regidor popular i obstinat que hi fica mà. A Castelló, afortunadament, un tipus armat amb revòlver i navalla ha recuperat la seua condició de molt perillós.

J.J. Pérez Benlloch

La mà dreta del PNB

La ruptura del govern nacionalista basc ha alleugerit enormement la pressió sobre Madrid dels últims dos mesos. Els comentaristes de la capital creuen que l'esclat entre nacionalistes és degut bàsicament a un error garrafal d'Eusko Alkartasuna que ha volgut fer un pols amb el seu soci més poderós.

el PNB. Aquest ha contestat el repte dels seus antics afiliats fent-los fora del govern i decantant-se obertament i sense cap mena de vergonya cap al PSE per recuperar una majoria parlamentària. A La Moncloa la notícia, ja dic, ha agradat moltíssim perquè demostra davant l'opinió pública i davant de certs sectors poderosos que el passat debat nacionalista no sols no té una traducció immediata, sinó que les principals forces d'aquest signe o no veuen el procés independentista o el veuen a un termini tan llarg que no val la pena preocupar-se'n. Cal recordar que uns dies abans del trencament basc el president Pujol havia proclamat solemnement la seua intenció de dur el procés d'autogovern català dins del marc de la Constitució i de l'Estatut. Les posicions secessionistes quedaven reduïdes així a partits minoritaris amb molt poca o sense influència en la política estatal.

De retruc la possibilitat d'un govern de coalició basc entre el PNB i el PSE millora les perspectives socialistes al Congrés, on recuperen un aliat o almenys neutralitzen un adversari. I en qualsevol cas, per

al govern central s'ha acabat el fantasma d'un govern nacionalista a Euskadi, tan difícil de pactar i tan fàcil de trencar-se. Per això, Felipe González podia dir el dia 16 per televisió que el debat nacionalista no el preocupava, i tenia raó. Almenys a curt termini les

propostes perifèriques no tenen de moment una traducció en la política diària, en la pràctica. El dia 19 el vice-president Narcís Serra ja rebia el conseller Macià Alavedra per reprendre les negociacions sobre el futur finançament de les autonomies. La febre lituana, com deia la premsa de Madrid, havia baixat a 37 graus.

La discussió d'aquestes setmanes passades pot tenir dues conseqüències possibles. O bé ha alarmat el poder central i aquest es disposa a negociar sincerament una revisió de l'Estat de les Autonomies encara que sigui sense retocar la Constitució i els Estatuts, tal com indiquen algunes declaracions oficinoses, o bé ha encoratjat més encara els falcons del govern i rodalia que es pensen que això de les tensions nacionalistes és un tigre de paper. El que no se sap ara com ara és la posició final del govern, ni molt menys el resultat de les converses. De moment, el president González ha donat llum verd a la reforma del Senat, que pot significar una esclatxa interessant, si es fa amb seny i amb un esperit d'obertura. És clar que falta tota la resta...

Josep M. Sanmartí

